

Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Oslo forliksråd
Postboks 8155 Dep
0033 Oslo
Norge

Snarøya, 22. september 2014

Att : Rette vedkommende
Re : Forliksklage mot Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS
Sak : F2014-076307

Jeg viser til Forliksrådets brev av 9. september 2014 og oversender herved korrigert påstand til forliksklage av 8. september 2014. Som det fremgår av mitt brev til Torkildsen Advokatfirma AS av 17. mars 2014, vedlagt her, er innklagede varslet og anmodet om å ta stilling til kravet og grunnlaget, jf tvl § 5-2. Innklagede har ikke besvart henvendelsen.

Jeg vedlegger da en ny siste side til forliksklagen, med den reviderte påstand. Dersom forliksrådet ønsker at jeg skal sende inn hele forliksklagen på ny, med ny dato, ber jeg om å få en tilbakemelding på dette.

Med vennlig hilsen

Karina Hyggen Amland

F O R L I K S K L A G E

T I L

O S L O F O R L I K S R Å D

Saksøker : Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Prosessfullmektig : Egen

Saksøkt : Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS
Postboks 2884 Solli
0230 Oslo

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Rett til pengekrav

1. INNLEDNING

Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS (SAKSØKTE) har siden 26. januar 2012 hevdet at de har overtatt et pengekrav som det konkursrammede selskapet Poppe & Co Eiendomsmegling AS¹ (Poppe) angivelig skal ha hatt mot meg, et pengekrav som SAKSØKTE i perioden frem til i dag har søkt inndrevet gjennom namsmyndigheten. Jeg krever å få denne SAKSØKTES påståtte rett prøvet for domstolene, jf tvisteloven § 1-3.

For å få en forståelse av saken – og spesielt det faktum at SAKSØKTE ikke besitter noe krav mot meg – skal jeg allerede her liste opp de tre for så vidt selvmotsigende grunnlag SAKSØKTE bygger sin angivelige rettmessige besittelse av Poppes krav mot meg på;

- 1) Boet har stilt kravet til SAKSØKTES disposisjon;
- 2) Boet har abandonert kravet direkte til SAKSØKTE; og
- 3) SAKSØKTE har overtatt kravet i medhold av tvisteloven § 20-10.

Disse tre grunnlag må i sin tur ses i lys av bostyrers Årsmelding til Oslo byfogdembete, datert 30. august 2012, hvor bostyrer erklærer at ingen eiendeler/krav er overdratt til SAKSØKTE. Det skulle være unødvendig å nevne det, men dette betyr altså at SAKSØKTE ikke har fått seg de påståtte krav overdratt, og at SAKSØKTE følgelig ikke har noe rettslig interesse i å forfølge meg.

---

¹ Boet er avsluttet og selskapet ble slettet fra Brønnøysundregistrene 4. juli 2013. 2. januar 2014 ble også konkursboet slettet fra registeret.

Jeg kan nevne at i den perioden som har gått, har jeg en rekke ganger oppfordret saksøkte til å dokumentere sitt krav, en oppfordring SAKSØKTE har nektet å etterkomme. Årsaken til SAKSØKTEs passivitet i så henseende er opplagt: SAKSØKTE har ingen dokumentasjon, hvilket bekreftes av bostyrers Årsredegjørelse til Oslo byfogdembete, datert 30. august 2012, hvor det altså erklæres at ingen eiendeler/krav er overdratt til SAKSØKTE.

Under den tiden SAKSØKTE, på åpenbart rettsstridig grunnlag, har forfulgt kravet i eget navn, har SAKSØKTE – til støtte for en angivelig rettmessig besittelse – til stadighet skiftet mellom de tre ovennevnte grunnlag, hvilket i seg selv gir klare signaler om at SAKSØKTE selv ikke kan forklare besittelsen.

2. BAKTEPPET – EN KORT GJENNOMGANG AV FAKTUM

Bakteppet består av tre "tidsbolker":

- 1)** Perioden fra 2007 til 19. august 2011. I denne perioden ble SAKSØKTES klient – Poppe & Co Eiendomsmegling AS (Poppe) – tilkjent omkostninger i forbindelse med en forliksrådssak som jeg hadde reist mot Poppe. SAKSØKTE har i perioden forfulgt omkostningskravet på vegne av sin klient. Perioden avsluttes med at tingretten tar til følge en begjæring om tvangssalg basert på omkostningskravet, og – deretter – at klienten bare fire dager senere begjærer oppbud, hvilket fant sted 19. august 2011;
- 2)** Perioden fra konkurskjennelsen ble avsagt 23. august 2011 og frem til 26. januar 2012. I denne perioden hevder SAKSØKTE å ha representert både den konkursrammede klienten så vel som konkursboet i kampen for å få utbetalt det tidligere nevnte omkostningskrav; og
- 3)** Perioden etter 2012. I denne perioden hevder SAKSØKTE å ha overtatt omkostningskravet fra konkursboet, og hvor SAKSØKTE deretter har forfulgt dette kravet i eget navn.

Det er altså dette omkostningskravet/pengekravet – mer presist; den påståtte overgangen av omkostningskravet – som er gjenstand for herværende forliksklage.

Kort sagt omhandler de tre nevnte perioder; **1)** SAKSØKTES representasjon på vegne av Poppe; **2)** SAKSØKTES representasjon på vegne av konkursboet; og **3)** SAKSØKTES overtakelse av kravet og forfølgelse av dette i eget navn.

2.1 PERIODE I

SAKSØKTE (tidligere Torkildsen Tennøe & Co) har under sakens gang hevdet at man representerte Poppe & Co Eiendomsmegling AS (Poppe) i en rekke saker, og at man hadde gjort dette i mange år – i hvert fall siden 2007.

21. januar 2009 avsa enedommer i Oslo forliksråd kjennelse hvor jeg ble dømt til å betale saksomkostninger med kr. 39.668,- til Poppe. Poppe var representert ved SAKSØKTE.

Kjennelsen avgjorde et saksomkostningsspørsmål (m.a.o. en materiell avgjørelse). Forliksrådet var satt med én dommer, og hadde følgelig ikke mandat til å vurdere saksomkostningsspørsmålet. Da kjennelsen er avsagt av et forliksråd som ikke var fulltallig, foreligger det en saksbehandlingsfeil som skulle ha vært tillagt ubetinget virkning, jf tvl § 29-21, annet ledd, litra b.

Det skal nevnes her at Poppe i realiteten var selvprosederende, dette da det var et styremedlem i Poppe – advokat Erling Skaktavl Keyser, ansatt hos SAKSØKTE frem til han måtte gå våren 2014 – som allerede den gang representerte Poppe i domstolene. Det eksisterte dermed minst to holdbare rettslige grunnlag for å avvise Poppes

omkostningskrav. Da dette spørsmålet dog ikke har betydning for utfallet i herværende sak, er det ikke nødvendig å gå mer inn på rettsgrunnlagets gyldighet.

Etter en del runder i rettsapparatet – hvor Poppe meget overraskende vant frem, og samtidig fikk seg tilkjent ytterligere saksomkostninger, og hvor Poppe deretter hadde fått utlegg i min eiendom – begjærte Poppe, 5. mai 2011, eiendommen tvangssolgt. Tvangsgrunnlag for begjæringen var tre utleggsforretninger av henholdsvis 12. januar 2010 (dom Oslo tingrett 18. juni 2009), 2. juli 2010 (kjennelser Borgarting lagmannsrett 2. desember 2009 og Høyesterett 23. mars 2010), og 27. september 2010 (kjennelse Borgarting lagmannsrett 8. juli 2010).

Det er disse tre utleggsforretningene/kravene SAKSØKTE i dag hevder å ha fått seg overdratt fra Poppe & Co Eiendomsmegling AS, dets konkursbo (konkursboet/boet), og det er SAKSØKTES påståtte lovlige besittelse av disse krav – og alle andre krav (mot meg) SAKSØKTE måtte mene å ha fått seg overdratt fra konkursboet – som jeg ønsker prøvet for domstolene.

I brev av 30. juni 2011 reiste jeg innsigelser mot tvangsgrunnlagene. I prosesskriv av 5. august 2011 innga SAKSØKTE, på Poppes vegne, bemerkninger til mitt skriv. SAKSØKTE unnlot derimot å sende prosesskrivet til meg. Tingrettsdommer Nils Ole Bay – som administrerte saken – valgte også å holde tilbake prosesskrivet, hvilket er i strid med EMK art. 6 (jf *Walston v Norway* 2003 (37372/97)²– og avsa i stedet kjennelse 15. august 2011 hvor han tok begjæringen om tvangssalg til følge. Fire dager senere meldte Poppe oppbud.

SAKSØKTE hevder som nevnt å ha representert Poppe i mange år, og i denne saken siden 2007. Det fremgår av timeliste av 5. juni 2009 at Poppe gjorde opp for advokathonorarene etter hvert som de påløp.

Bilag nr. 1: Timeliste av 5. juni 2009, arbeid for Poppe.

Skal man følge SAKSØKTES argument om at advokatfirmaet hadde en lovbestemt rett til Poppes omkostningskrav mot meg, må det følgelig foreligge et uoppgjort økonomisk forhold mellom Poppe og SAKSØKTE. Som timelisten dokumenterer, ble regninger/honorarer betalt etter hvert som kravene forfalt, og det foreligger altså ikke engang indikasjoner på at Poppe skyldte penger til SAKSØKTE, hvilket altså er en forutsetning for at SAKSØKTES argument skal ha den minste fornuftige mening.

Bare fire dager senere, 19. august 2011, begjærte Poppe oppbud. Den samlede angitte gjeld var på 6.3 millioner kroner. Den reelle gjelden har senere hen vist seg å være nærmere kr 20 millioner.

Selv om det skulle være unødvendig å nevne det, understreker jeg at noe av det første en bostyrer skal gjøre etter oppnevning, er å registrere konkursdebitors eiendeler, jf kkl §80, første ledd. Det som ikke registreres anses naturlig nok ikke å være en del av boets masse, og kan selvsagt da heller ikke forvaltes over. I motsatt fall, altså hvor bostyrer forvalter over konkursdebitors eiendeler som av bostyrer er unndratt registrering, står vi overfor bounderslag. Jeg nevner dette idet dette er nettopp hva som synes å ha skjedd dersom vi skal legge til grunn SAKSØKTES redegjørelser og fremstilling av "faktum".

---

² Hvorvidt unnlåtelsen av å overgi et prosesskrift fra en part til en annen vil ha betydning for avgjørelsen – utfallet av saken – har ingen betydning for vurderingen om det foreligger krenkelse av EMK. Denne rettslige forståelsen av problemet ble lagt til grunn i sak: *Adolf v Austria* 260382.

For ordens skyld konkluderer jeg her med at frem til dette tidspunkt var ingen krav overdratt fra Poppe til SAKSØKTE, samt at SAKSØKTE på tidspunkt for oppbudsbegjæringen ikke hadde noe krav, og heller ikke hadde gjort gjeldende noe krav mot Poppe. SAKSØKTE hadde altså frem til dette tidspunkt ikke noe rettskrav på Poppes eiendeler.

2.2 PERIODE II

23. august 2011 avsa Oslo byfogdembete konkurskjennelse, hvor advokat Jan Grønnerud ble oppnevnt som bostyrer i Poppe & Co Eiendomsmegling AS, dets konkursbo.

Bilag nr. 2: Oslo byfogds kjennelse av 23. august 2011.

Konkurskjennelsen ble ikke anket og er følgelig rettskraftig. Frist for fordringsanmeldelser ble satt til 27. september 2011. SAKSØKTE meldte ikke krav i boet, og har følgelig ingen rett til boets eiendeler. 6. september 2011 ble skiftesamling avholdt hvoretter bostyrer Grønnerud samme dag innga boets innberetning til Oslo byfogdembete.

Bilag nr. 3: Boets innberetning av 6. september 2011.

I boets innberetning fremgår det; **1)** at registreringsforretning allerede var avholdt; **2)** at bostyrer – for å avdekke aktiva og passiva og for øvrig å få tilgang til mest mulig informasjon – har hatt flere samtaler med styrets leder; **3)** at bostyrer har søkt og gjennomgått tilgjengelig informasjon for å avdekke eventuelle aktiva; samt **4)** at det er foretatt alminnelige strakstiltak for også på denne måten å avdekke muligheten for aktiva og passiva samt for å få ytterligere relevant informasjon om selskapet.

Mot denne bakgrunn erklærte styrets leder at selskapet (Poppe) på konkurstidspunktet ikke var involvert i tvister eller søksmål (selskapet var altså ikke kjent med tvistigheter som SAKSØKTE hadde ført i Poppes navn mot meg, hvilket indikerer at styremedlemmet Keyser kan ha ført saken mot meg på egen hånd, uten styrets og selskapets viten), og at opplysningene i innberetningen er riktige og uttømmende.

Registreringsforretningen som bostyrer allerede hadde foretatt – og hvor ingen av de påståtte omkostningskrav og tvister mot meg var nevnt – ble av både bostyrer så vel som av det konkursrammede selskapets styreleder på ære og samvittighet erklært å være både riktig og uttømmende (se de to siste sider av Bilag nr. 3). Registreringsforretningen er signert 6. september 2011. Bostyrer antok på dette tidspunkt at bobehandlingen ville bli avsluttet innen 6 måneder.³

I lys av dette kan vi konkludere med at bostyrer ikke registrerte noen eiendeler/krav mot meg. Dersom Poppes angivelige krav mot meg mot formodning skulle eksistere, vil disse krav ikke være en del av bomassen – ikke før bostyrer har registrert disse. Boet ble gjort opp og selskapet slettet fra Brønnøysundregistrene 4. juli 2013, dette uten at kravene noen gang ble registrert. Dersom vi for argumentets skyld skulle legge til grunn at bostyrer Grønnerud på ett eller annet vis likevel har overdratt de omtvistede uregistrerte krav, slik SAKSØKTE med stor iver hevder, vil – følgelig – enhver slik overdragelse være å anse som grovt bounderslag.

* * *

13. september 2011 anket jeg tingrettens avgjørelse av 15. august 2011. I mangel av andre opplysninger var det konkursrammede selskapet fremdeles oppført som ankemotpart i anken, med SAKSØKTE oppført som selskapets prosessfullmektig. I anken

---

³ Selskapet ble slettet nærmere to år senere, 4. juli 2013.

informerte jeg likevel retten om at det var åpnet konkurs i selskapet, hvor jeg samtidig søkte rettens råd om den videre saksbehandling.

Bilag nr. 4: Anke til Borgarting lagmannsrett av 13. september 2011.

Til tross for at Oslo byfogdembete for lengst hadde åpnet konkurs hos Poppe, behandlet Asker og Bærum tingrett anken/saken likevel som en alminnelig tvist mellom to eksisterende parter. 14. oktober 2011 sendte følgelig tingretten min anke til forkynning for det konkursrammede selskapet, som om selskapet ikke var tatt under konkursbehandling.

Bilag nr. 5: Asker og Bærum tingretts forkynnelse av anke, datert 14. oktober 2011.

Anken ble altså forkynt for SAKSØKTE,⁴ dette da tingretten mente at de av Poppes eiendeler som det var reist tvist om *før* konkurskjennelsen, ikke var omfattet av konkursen eller konkursbehandlingen, en åpenbart feilaktig og uhjemlet forståelse av tvangsfullbyrdsloven, tvisteloven og konkursloven. Anken ble altså ikke sendt til forkynning for boet. Vi står her overfor uforståelig juss, men idet det ikke har særlig relevans for hovedsaken, lar jeg dette ligge i denne omgang.

* * *

24. oktober 2011 leverte SAKSØKTE og deres advokatfullmektig Julie Randgaard Schive Hovde Hagen boets anketilsvar, dette til tross for at boet ikke var kjent med tvisten og heller ikke hadde registrert de krav SAKSØKTE hevdet at man forfulgte på boets vegner.

Bilag nr. 6: SAKSØKTEs anketilsvar av 24. oktober 2011.

I dette tilsvaret slår SAKSØKTE innledningsvis fast at de hadde mottatt og akseptert forkynningen, på boets vegne, 17. oktober 2011. Som det vil fremgå av gjennomgangen nedenfor er denne handlingen straffbar og redegjørelsen er falsk, dette da SAKSØKTE ikke på noe tidspunkt var engasjert av boet og ei heller på noe tidspunkt var utstyrt med fullmakt fra boet. Selv om dette forholdet skal gjennomgås grundigere nedenfor, vil det allerede her være nyttig å legge ved en senere innsendt klientregistrering,⁵ hvor det fremgår at boet skal ha blitt registrert som klient hos SAKSØKTE 19. oktober 2011, og at SAKSØKTE følgelig ikke – selv ikke om vi skulle legge til grunn at dette falske dokumentet skulle være ekte – representerte boet da forkynningen ble akseptert 17. oktober 2011.

Bilag nr. 7: SAKSØKTEs registrering av det uvitende konkursboet som klient, datert 19. oktober 2011.

SAKSØKTE slår videre fast i sitt anketilsvar at:

"Innledningsvis gjøres retten oppmerksom på at Poppe & Co Eiendomsmegling AS er tatt under konkursbehandling. Rette kreditor for kravet mot Amland er dermed konkursboet..."

Her er det viktig å merke seg at SAKSØKTE hevder at det er *boet* som er rette kreditor etter kravet, og ikke – slik SAKSØKTE senere har begynt å hevde – SAKSØKTE selv. SAKSØKTE hevder jo å ha vært rette kreditor for kravet siden kravet oppsto sent på

---

⁴ Jeg nevner at SAKSØKTE ikke hadde fullmakt til å motta forkynnelse av anke, jf dl 193, annet ledd.

⁵ Dette dokumentet ble først gjort kjent for meg og domstolene i SAKSØKTEs anke av 4. desember 2012. SAKSØKTE var klar over at dokumentet er av stor viktighet i saken og har følgelig krenket sannhets- og opplysningsplikten i tvl § 21-4.

2000-tallet, dette i medhold av tvl § 20-10. Hva er da grunnen for at advokatfirmaet her fører saken i det uvitende boets navn, og på det uvitende boets vegne, når man altså hevder å ha direkte rett til dette kravet? Årsaken er åpenbar: Ideene om å overta kravet – i medhold av tvl § 20-10, gjennom direkteabandonering (hvilket er en ikke-eksisterende juridisk term), og ved at det ble stilt til rådighet – har kommet etter hvert som tidligere bedrageriske forsøk har strandet.

Dernest er det viktig å huske at boet på dette tidspunkt ikke kjente til kravet, jf boets innberetning av 6. september 2011, og følgelig ikke kan ha engasjert SAKSØKTE. Dersom boet overhodet skulle ha vært "*rette kreditor for kravet*", måtte jo boet i så fall først ha registrert eiendelen/omkostningskravet. Det ble som kjent aldri gjort, jf det faktum at kravet / eiendelen fremdeles ikke er registrert av boet, samt at selskapet er slettet fra Brønnøysundregistrene. Omkostningskravet/eiendelen har følgelig aldri hørt til boets masse, og kunne derved ikke forvaltes over av boet, jf det som er nevnt ovenfor omkring bounndragelse. Jeg beklager at disse viktige og lettfattelige rettslige omstendigheter blir gjentatt, men det er altså først etter at boet har registrert eiendelen, jf kkl § 80, at boet kan forvalte over eiendelen, herunder beslaglegge, realisere, og eventuelt abandonere. Registrering har som sagt ikke funnet sted. SAKSØKTES påstand er følgelig en løgnaktig forklaring gitt under prosess.

Det er altså avdekket at SAKSØKTE, på tidspunkt for innsendelsen av anketilsvaret, ikke hadde informert boet om sitt engasjement *for* boet. Det følger av dette at SAKSØKTE da heller ikke var blitt utstyrt med prosessfullmakt fra det uvitende boet. Å likevel – overfor retten og andre – utgi seg som boets representant, vil dermed være en straffbar villedelse (forsøk på prosessbedrag).

Nedenfor skal det ytterligere dokumenteres at det frem til 26. januar 2012 ikke eksisterte kontakt mellom boet og SAKSØKTE. I første omgang vises det til dokumentlister av 28. oktober 2011 og 9. februar 2012 som begge bekrefter null kontakt mellom boet og SAKSØKTE.

Bilag nr. 8: Dokumentlister for sak 11-131837KON-OBYF datert 28. oktober 2011 og 9. februar 2012.

Det følger av disse omstendigheter at boet naturlig nok ikke hadde noe grunn for å forfølge et krav/en eiendel som boet ikke kjente eksistensen av. Det er altså ikke noe merkelig ved dette. En videre følge av dette er at boet ikke hadde noe grunn for å engasjere SAKSØKTE eller noe annet advokatfirma, dette da det jo ikke var noe å forfølge. Klientregistreringen, nevnt ovenfor, er mot denne bakgrunn en villedelse, alene fabrikkert i den hensikt å villedle og bedra under rettergang.

I anketilsvaret erklærer SAKSØKTE at:

"... vi bistår konkursboet i denne saken."

Som dokumentert ovenfor har boet ikke kjent til kravet/eiendelen. Boet hadde følgelig ingen grunn for å forfølge dette ikke-eksisterende kravet, hvilket i sin tur har til følge at boet naturligvis ikke har engasjert SAKSØKTE og absolutt ikke har utstyrt SAKSØKTE med prosessfullmakt. Dette bekreftes som nevnt også av dokumentlisten. Selv ikke Asker og Bærum tingrett trodde på SAKSØKTE, og siden SAKSØKTE samtidig nektet å etterkomme kravet om å legge frem prosessfullmakt, hadde ikke tingretten annet å gjøre enn å legge til grunn at boet *ikke* hadde utstyrt SAKSØKTE med prosessfullmakt, og jeg viser da til tingrettens kjennelse av 31. oktober 2012.

Bilag nr. 9: Asker og Bærum tingretts kjennelse av 31. oktober 2012.

SAKSØKTEs erklæring i anketilsvaret er falsk, og igjen får vi innblikk i hvordan SAKSØKTE opererer og hvor langt advokatfirmaet er villige til å gå – jf klientregistrering av det uvitende konkursboet, og erklæringen til Borgarting lagmannsrett – for å bedra under prosess.

SAKSØKTE har altså ført sak for norske domstoler på vegne av et uvitende konkursbo som ikke kjente; **1)** kravet; **2)** oppdragstaker (prosessfullmektigen); eller **3)** de tvistigheter oppdragstaker har iverksatt på boets vegne. Sagt med andre ord så har SAKSØKTE ført domstolene bak lyset, og *det* – som vi skal se – i vinnings hensikt. Uttalelsen om SAKSØKTEs representasjon er klart villedende og løgnaktig, og fremstår som et blatant forsøk på prosessbedrageri, hvilket skal dokumenteres ytterligere nedenfor.

Som nevnt var anken på dette tidspunkt til behandling i lagmannsretten, og i lys av det som er sagt ovenfor, skulle saken ha vært avvist av retten. 1. november 2011 avsa Borgarting lagmannsrett kjennelse i saken. Lagmannsretten aksepterte SAKSØKTEs prosessoppdrag og påstander, uten å kreve noen som helst form for dokumentasjon.

Bilag nr. 10: Borgarting lagmannsretts kjennelse av 1. november 2011.

Etter at denne avgjørelsen falt, har SAKSØKTE – hver gang selskapet er blitt avkrevd prosessfullmakt eller annen dokumentasjon som kunne støtte oppunder SAKSØKTEs påstand om representasjon for boet – benyttet denne avgjørelsen som bevis på lovlig representasjon. Kjennelsen beviser naturlig nok intet, og tjener kun som en nødvendig del av SAKSØKTEs sirkelargumentasjon. Som det fremgår av det som er dokumentert ovenfor og det som vil bli dokumentert nedenfor, ble lagmannsretten på straffbart vis villedet (lot seg villede) til å avgi en kjennelse i det uvitende boets favør, dette i stedet for å avvise saken.

23. desember 2011 anket Amland lagmannsrettens avgjørelse, hvor hun bl.a. redegjorde for og avviste SAKSØKTEs representasjon i saken.

Bilag nr. 11: Anke til Høyesterett av 23. desember 2011.

Som følge av boets innberetning til Oslo byfogdembete – hvor det ble gjort klart at det ikke eksisterte tvister eller krav mot Amland – begjærte Amland samme dag, 23. desember 2011, alle utlegg opphevet (dvs, rettsgrunnlaget for begjæringen om tvangssalg).

Bilag nr. 12: Begjæring av 23. desember 2011 om oppheving av utlegg, til Asker og Bærum tingrett.

12. januar 2012 begjærte SAKSØKTE – igjen på det uvitende konkursboets vegne – utlegg for tilkjente omkostninger gitt i kjennelse av 011111.

Bilag nr. 13: Begjæring til Namsmannen om utlegg av 12. januar 2012.

Merk her at boet fremdeles ikke var kjent med saken, ei heller med SAKSØKTEs representasjon. Med denne begjæringen villedet SAKSØKTE namsmyndigheten til å tro at boet hadde en rett, samt at SAKSØKTE representerte boet i å forfølge denne retten. SAKSØKTE gjør seg følgelig skyldig i løgnaktig forklaring for offentlig myndighet, jf strl § 166. Som det vil fremgå senere i herværende forliksklage, er den løgnaktige forklaring motivert av vinnings hensikt, og forholdet rammes da samtidig av strl § 270.

Samme dag, 12. januar 2012, sendte Tingretten sitt oversendingsbrev til SAKSØKTE og ga SAKSØKTE frist til 26. januar 2012 med å komme med bemerkninger til min begjæring av 23. desember 2011.

Bilag nr. 14: Asker og Bærum tingretts oversendelsesbrev til SAKSØKTE av 12. januar 2012.

Det var min begjæring av 23. desember 2011 og denne tingrettens oversendelse med frist satt til 26. januar 2012 som til slutt tvang SAKSØKTE til å kontakte boet 26. januar 2012. Se mer om dette like nedenfor.

2.3 PERIODE III

26. januar 2012 utspant følgende seg: Tidlig på morgenen ringte advokat Erling Skaktavl Keyser (ansatt hos SAKSØKTE) til bostyrer Jan Grønnerud. Målet med samtalen var; **1)** å informere advokat Grønnerud om et angivelig krav som SAKSØKTE hadde forfulgt i boets navn, uten prosessfullmakt og uten boets viten; og **2)** å "bevege" advokat Grønnerud til å erkjenne kravet og deretter gi⁶ det ifra seg, dette for å unngå at tingretten skulle oppheve alle utlegg, og jeg viser her til årsaken til denne kontakten mellom anmeldte og Grønnerud; nemlig min begjæring av 23. desember 2011, jf Bilag nr. 12 ovenfor

Telefonsamtalen bekreftes av to e-poster som ble vekslet mellom Keyser og Grønnerud denne morgenen.

Bilag nr. 15: E-postveksling av 26. januar 2012 mellom advokatene Keyser og Grønnerud.

For oversiktens skyld legger jeg allerede her inn Jan Grønneruds brev av 26. januar 2012, et brev som av SAKSØKTE og Grønnerud selv er blitt omtalt som selve overdragelsen – abandoneringen. Brevet er et direkte resultat av den nevnte e-postveksling.

Bilag nr. 16: Bostyrer Jan Grønneruds brev av 26. januar 2012 til advokat Erling Skaktavl Keyser.

Jeg skal her kort gjennomgå de to e-poster, og for ordens skyld legger jeg inn teksten fra begge e-poster:

E-post fra SAKSØKTE til Grønnerud 260112 kl 10:00

"I saken mot Karina Hyggen Amland, som vi har drøftet, har fru Amland nå argumentert med at kravet er bortfalt fordi kravet ikke er omtalt i din innberetning.

Så langt jeg kan se, er innberetningen datert i tid forut for vår kontakt knyttet til dette kravet – og boets de facto etterfølgende abandonering av kravet mot Amland til fordel for oss.

Hun kommer i siste skriv med en rekke alvorlige beskyldninger både mot boet og oss, og vi må besvare dette på relevant vis.

Kunne du være brydd med å sende Amland en bekreftelse på at boet ikke har hatt ønske/resurser til å forfølge kravet, og at kravet nå tilkommer oss?"

E-post fra Grønnerud til SAKSØKTE 260112 kl 11:18

---

⁶ Merk her at kravet/eiendelen fremdeles ikke er registrert i boet. Boet kan følgelig ikke gi eller på noen annen måte forvalte over denne eiendelen. En gave – eller en hvilken som helst annen type overdragelse – vil i så fall bli sett på som bounndragelse.

"Det stemmer som du sier at den midlertidige innberetning ikke omtaler kravet. Det er imidlertid irrelevant i og med at bostyrer først ble kjent med kravet under bobehandlingen og i tid etter at denne innberetningen ble skrevet. Boet har ikke midler overhodet. Det er i dag nær 17 mill i krav mot boet. Boet har ingen ressurser til å forfølge kravet.

Jeg har satt opp et brev om dette, se vedlegg. Var det noe slikt du tenkte på."

Var det kontakt mellom SAKSØKTE og boet før 26. januar 2013? Når man leser bostyrer Jan Grønneruds e-postsvar og brev av samme dato, levnes det ingen tvil om at dette er hans første kontakt med saken, overhodet, og med SAKSØKTE som i all hemmelighet har ført sak på det uvitende boets vegne:

"Bostyrer ble først kjent med kravet etter henvendelse av Dem...Det stemmer som du sier at den midlertidige innberetning ikke omtaler kravet."

SAKSØKTE har i brev av 10. mai 2012 til Asker og Bærum tingrett uttalt seg slik omkring kontakten med boet:

"Som en konsekvens av tvisteloven § 20-10 skulle ikke kravet vært meldt i boet, idet fordringen var boet uvedkommende. Vårt firma har likevel orientert boet, som formodentlig for godt ordens skyld abandonerte kravet. Som nevnt - vårt firmas henvendelse til boet, samt boets abandonering - var overflødig."

Her beklager SAKSØKTE seg over at de selv har brukt feil hjemmel overfor boet, at eiendelen var boet uvedkommende, at man orienterte boet om den nye hjemmel, at boet derfor for ordens skyld abandonerte eiendelen, samt at SAKSØKTEs henvendelse til boet var overflødig. Her omtaler SAKSØKTE én henvendelse, nemlig telefonsamtalen 26. januar 2012. Videre beskriver SAKSØKTE forholdet mellom dem og boet før 26. januar 2012 som ikke-eksisterende, hvilket er helt korrekt, og vi ser samtidig at Grønneruds brev av 26. januar 2012 er fabrikkert i den hensikt å få det til å se ut som om det har vært kontakt tidligere. SAKSØKTEs uttalelse av 10. mai 2012 beskriver en rekke misforståelser og feiltrinn, og bekrefter altså at det ikke har vært kontakt. Å formode at boet abandonerte kravet med hjemmel i; "for god ordens skyld," bekrefter at det ikke har vært kontakt og at SAKSØKTE nå er usikker på hvilken hest det er best å ri på.

Her er det viktig å gå tilbake til SAKSØKTEs anketilsvar, se Bilag nr. 6 ovenfor, hvor SAKSØKTE på ingen måte gir uttrykk for at man har en rett i boets angivelige og uregistrerte krav. Tvert imot gjør SAKSØKTE det klart at det er boet som er rette kreditor, og at SAKSØKTE kun er det uvitende boets juridiske representant. Et halvt år senere kom altså SAKSØKTE på andre tanker og hevder nå at kravet var hjemlet i tvl § 20-10.

I brev av 26. september 2012 til Asker og Bærum tingrett – SAKSØKTEs redegjørelse omkring hva som utspant seg i tiden før 26. januar 2012 – er tonen en helt annen, og igjen har SAKSØKTE snudd:

"Vårt firma bisto konkursboet på tidspunktet for innsendelse av begjæring om utlegg, 12. januar 2012. Det er videre korrekt at det hadde vært en del kontakt mellom vårt firma og konkursboet forut for abandoneringen/erklæringen av 26. januar 2012.

Vårt firma var på dette tidspunktet prosessfullmektig for boet og hadde løpende kontakt med bostyrer vedrørende flere forhold. Et av disse forholdene var abandoneringen av kravet. Til tross for at det var løpende kontakt om hvorledes det rent formelle og praktiske knyttet til overdragelse av kravet skulle løses, ble kravet ikke rent formelt overdratt før vi mottok skriftlig bekreftelse på dette fra

bostyrer 26. januar 2012 - altså først to uker etter at begjæring om utlegg ble innsendt."

Denne fremstillingen strider – som retten vil se – sterkt imot redegjørelsen av 10. mai samme år, og den er også selvmotsigende. For det første erklærer SAKSØKTE at brevet av 26. januar 2012 er en abandoneringserklæring. Brevet bærer dog ingen av lovens kjennetegn på en abandoneringserklæring, jf kkl § 117b, første ledd.

Dernest erklærer SAKSØKTE at det hadde vært *en del* kontakt mellom SAKSØKTE og boet forut for denne dato, mens man straks deretter slår til og erklærer at det var *løpende kontakt* mellom dem vedrørende flere forhold, hvilket er noe helt annet enn "*en del kontakt*". SAKSØKTE har altså gått fra å ha orientert boet om at kravet var boet uvedkommende og at dette skulle overføres til SAKSØKTE med hjemmel i tvl § 20-10, samt at abandonering var feil og unødvendig, til at man hadde hatt løpende kontakt med boet om hvordan *abandoneringen* skulle foregå, både praktisk og formelt, som det heter. Disse siste uttalelser står ikke til troende, og strider med det som ble sagt 26. januar 2012 og 10. mai 2012 hvor den eneste kontakten som har eksistert blir beskrevet som en *orientering* om at abandonering ikke var nødvendig.

Dersom det hadde vært "løpende kontakt" mellom SAKSØKTE og boet om denne saken, noe som avkreftes av dokumentlisten i saken, samt e-postvekslingen i seg selv og brevet av 10. mai 2012, så ville Grønnerud selvsagt ikke ha innledet e-posten på denne måten. SAKSØKTE påstår jo at det eneste som gjensto etter den løpende kontakten var den praktiske og formelle overdragelsen av kravet 26. januar 2012. Skal vi følge SAKSØKTEs grunnløse anførsler, var det følgelig ikke behov for noe e-post fra bostyreren samme dag som han formelt og praktisk skulle avslutte den løpende kontakten, dette ved å overlevere en uregistrert gave.

Det eksisterer kun en grunn for at e-postene er skrevet som de er, og det er at SAKSØKTE har forsøkt å fabrikke et bilde av situasjonen, for derved å villedde retten til å tro at SAKSØKTE har representert boet i denne og andre saker, at SAKSØKTE har prosessfullmakt, at SAKSØKTE på lovlig vis har fått seg overdratt et pengekrav fra boet, og at SAKSØKTE er lovlig kreditor mot meg.

La meg her få understreke at det ikke finnes ett eneste dokument som kan underbygge noen av SAKSØKTEs påstander og krav.

SAKSØKTEs siste setning i e-posten til Grønnerud avkrefter at det overhodet har funnet sted noe abandonering, og er i seg selv dokumentasjon på forsøk på grov korrupsjon:

"Jeg har satt opp et brev om dette, se vedlegg. Var det noe slikt du tenkte på?"

Vi har dermed fått dokumentert at advokat Erling Skaktavl Keyser – gjennom telefonsamtaler og e-postveksling denne dag – har søkt å korrumpere en norsk bostyrer som er engasjert av en norsk domstol, som i sin tur har fullstendig tillit til at bostyreren akter å gjennomføre en rimelig og rettferdig bobehandling. Vi har videre – gjennom denne e-postvekslingen – fått dokumentert at bostyreren faktisk *har* latt seg korrumpere, hvor han oversender brevet av 26. januar 2012, slik at SAKSØKTE derved skal kunne få ryggdekning for å kunne kreve inn et beløp på nær en kvart million kroner, et beløp som SAKSØKTE ikke har dokumentert den minste rett til, og som bostyrer åpenbart har vært på det rene med at SAKSØKTE ikke hadde krav på, men som bostyrer likevel – av en eller annen grunn – på straffbart vis medvirket til å overdra til SAKSØKTE.

At SAKSØKTE ikke hadde rett til å få seg overdratt omkostningskravet sluttet av det enkle faktum at SAKSØKTE ikke har gjort gjeldende noe krav mot verken boet eller Poppe, samt at SAKSØKTE heller ikke har meldt noe krav i boet.

E-postvekslingen dokumenterer for øvrig at advokat Grønneruds brev i realiteten er utformet av advokat Keyser, og at Grønneruds jobb bare var å få teksten over på eget brevpapir, og signere på det slik at det skulle se ut som om det var Grønnerud som hadde forfattet brevet. Vi står her overfor klar korrupsjon under konkurs og under rettergang, og jeg må igjen minne om at eiendelen som angivelig skal ha blitt overdratt til SAKSØKTE denne dagen, fremdeles ikke er registrert og følgelig ikke hører innunder boets masse, jf kkl § 80. En overdragelse av en slik eiendel er ensbetydende med bounndragelse.

Brevet av 26. januar 2012 er senere hen benyttet som dokumentasjon på at deler av boets eiendeler er blitt overdratt til SAKSØKTE. Dersom man leser brevet, derimot, vil man fort se at dette brevet ikke gir uttrykk for en eiendomsoverdragelse, men i beste fall er et instrument som var ment å skulle dekke over tidligere straffbare handlinger foretatt av SAKSØKTE. SAKSØKTE hadde behov for å dekke opp for flere måneder med ulovlig prosess i det uvitende boets navn. Grønnerud gikk så langt han følte han kunne. SAKSØKTE hadde deretter behov for å få sikret et grunnlag for i vinnings hensikt å kunne fortsette sin kamp mot min eiendom. Også her gikk Grønnerud så langt han følte han kunne, hvilket ikke må misforstås dit hen at Grønnerud har holdt seg innenfor lovens grenser. Det er faktisk intet i dette brevet som gir SAKSØKTE noen lovlig besittelse av Poppes angivelige krav. Som nevnt ovenfor, bekrefter Grønnerud i sin Årsredegjørelse av 30. august 2012 at intet var blitt overdratt til SAKSØKTE, hvilket må sies å være spikeren i advokatfirmaets kiste.⁷

Bilag nr. 17: Bostyrer Jan Grønneruds Årsredegjørelse av 30. august 2012.

Under pkt. 5 i dette dokumentet (side 4 flg) kan man lese følgende:

"...siden boet er ubemidlet, har advokatfirma Torkildsen, Tennøe & Co Advokatfirma AS, som er berettiget til disse saksomkostningene, bedt boet om å kunne få fortsette saken for egen regning og risiko."

Boet innrømmer igjen at det ikke har midler og at det ikke vil forfølge kravet. Hva bostyrer her redegjør for er at ingen krav er overdratt til SAKSØKTE, og at det eneste som har skjedd er at SAKSØKTE har bedt om å få fortsette saken FORDI boet er ubemidlet. Hvilket argument! SAKSØKTE har altså ingen rettigheter i kravet, og erklæringen som dette dokumentet bærer, fjerner et hvert grunnlag for SAKSØKTES rettslige pågang mot meg.

Som retten vil se legger bostyrer til grunn at SAKSØKTE er berettiget til disse omkostningene. Dette kan ikke bostyrer legge til grunn, av den enkle grunn at SAKSØKTE ikke har redegjort for sin rett til verken boet eller Poppe, samt at SAKSØKTE heller ikke har meldt noe krav i boet. Som dokumentert ovenfor eksisterer det ikke noe uoppgjort økonomisk forhold mellom SAKSØKTE og boet/Poppe. Det er ingen tvil om at bostyrer alene har lagt til grunn dette etter SAKSØKTES instruks/ordre.

For å gjøre det helt klart: Selv om brevet av 26. januar 2012 ikke skulle være en fabrikkasjon, vil brevet uansett ikke kunne benyttes som dokumentasjon på overdragelse, og da viser jeg til min gjennomgang av SAKSØKTEs tre overdragelsesgrunnlag (se mer om dette under pkt. 4 nedenfor), hvor det fremgår at SAKSØKTE ikke hadde noe krav å gjøre gjeldende mot verken Poppe eller boet, og følgelig ikke hadde krav på å få seg

---

⁷ Et annet moment som bekrefter dette, er at de utlegg som var tatt i min eiendom ble stående registrert på Poppe helt frem til Poppe ble slettet fra Brønnøysundregistrene 4. juli 2013. M.a.o: ingen krav – ei heller pant knyttet til disse krav – ble overdratt til SAKSØKTE.

overdratt verdier fra boet. Videre viser jeg til advokat Grønneruds Årsredegjørelse av 30. august 2012 som altså bekrefter at ingen eiendeler har blitt overdratt til SAKSØKTE.

Brevet kan heller ikke benyttes som dokumentasjon på at SAKSØKTE på noe tidspunkt har representert boet. Tvert imot. I brevet gjøres det klart; **1)** at boet først ble kjent med kravet i og med første henvendelse fra Keyser (hvilket er dokumentert å ha funnet sted 26. januar 2012); **2)** at boet ikke har aktiva; **3)** at boet anser kravet som verdiløst; og **4)** at boet ikke har ressurser til å forfølge kravet uansett.

I lys av dette faktum er det helt usannsynlig at boet likevel skulle ha engasjert SAKSØKTE og endog utstyrt SAKSØKTE med prosessfullmakt for å forfølge kravet (dersom vi ser hen til SAKSØKTEs *vilkår nr 13*,⁸ er det også usannsynlig at SAKSØKTE ville ha akseptert et slikt tapsoppdrag). Like usannsynlig er det at boet *etter* dette tidspunkt skal ha engasjert SAKSØKTE. Det er mot denne bakgrunn ikke den minste tvil om at SAKSØKTE har bedratt under prosess, og at SAKSØKTE ikke besitter noe krav mot meg.

3. FORELØPIG SAMMENFATNING

SAKSØKTE hevder altså å ha representert Poppe i forskjellige saker oppigjennom årene, også i herværende omkostningssak. Da Poppe leverte inn oppbudsbegjæring, ble derimot dette gjort ikke bare uten SAKSØKTEs juridiske bistand, men også uten SAKSØKTEs viten. Poppes mangeårige juridiske representant visste intet om verken oppbudsbegjæring eller konkurs, og det skulle ta flere måneder og en anke fra meg før det plutselig skulle gå opp for SAKSØKTE at klienten – som SAKSØKTE hevder å ha hatt løpende kontakt med – ikke lenger var "i live".

Da Poppes "død" ble kjent for SAKSØKTE, hev advokatfirmaet seg rundt hvor man i all hast, i all hemmelighet og i straffbar hensikt, etablerte et klientforhold med det uvitende konkursboet. Boet ble ført inn i advokatfirmaets klientregister, hvilket ikke uventet er blitt akseptert av advokatfirmaets revisor (dette *vel* vitende om at "klienten" var holdt i uvitenhet), og det ble – må man anta – også etablert en separat klientkonto. Det ligger i kortene at SAKSØKTE på ett eller annet tidspunkt også må ha fabrikkert en oppdragskontrakt og prosessfullmakt for det tilfelle at domstolen skulle komme til å kreve slike dokumenter fremlagt. Her er det igjen helt nødvendig å understreke at boet *ikke* hadde den ringeste anelse om hva som utspant seg – i dets navn.

Når dette var gjort hadde SAKSØKTE redet grunnen for å kunne fortsette å kreve inn Poppes angivelige krav mot meg – i det uvitende boets navn og for det uvitende boets regning. Et av mange problem SAKSØKTE *ikke* tenkte særlig på, var den rettslige konsekvens av at boet ikke kjente til kravet og heller ikke hadde registrert det, jf kkl § 80. Som følge av at kravet/eiendelen ikke var registrert, eksisterte det heller ikke noe grunnlag for boet å hyre inn advokat for å forfølge kravet. Ikke hadde boet penger til et slikt foretagende heller. I lys av dette kan man trygt legge til grunn at det ikke engang var teoretisk mulig for SAKSØKTE å forfølge kravet.

En forståelse av det faktum SAKSØKTE har beveget seg i, konsekvensene av SAKSØKTEs handlinger, spesielt det som utspant seg på formiddagen 26. januar 2012, vil være helt avgjørende i arbeidet med å prøve SAKSØKTEs påståtte lovlige besittelse av de ovennevnte eiendeler / krav. Jeg skal derfor kort gjennomgå SAKSØKTEs (stadig skiftende) forhold til Poppe, boet og de omtvistede krav, og i et forsøk på å kaste et

---

⁸ Torkildsen, Tennøe & Co's vilkår nr. 13. AVSLUTNING AV KLIENTFORHOLD: *Vi vil gjennomføre de oppgaver som er betrodd oss inntil saken kan betraktes som avsluttet, med mindre ett eller flere av følgende forhold inntreffer: - Vårt oppdrag tilbakekalles, - En eller flere fakturaer vedrørende vårt honorar og/eller utlegg blir vesentlig misligholdt, - Vår klient blir undergitt insolvensbehandling eller på annen måte anses for å være insolvent.*

bedre lys over problemene, skal jeg redegjøre for SAKSØKTEs påstander i lys av de tre ovennevnte perioder.

3.1 SAKSØKTE forfølger omkostningskravet på Poppes vegne – PERIODE I

I utgangspunktet forfulgte altså SAKSØKTE et omkostningskrav Poppe angivelig hadde mot meg. Dette gjorde SAKSØKTE i Poppes navn, som Poppes prosessfullmektig, og som det fremgår av Bilag nr. 1 ovenfor, betalte Poppe etter hvert som honorarkravene forfalt. Da Poppe ble tatt under konkursbehandling, hadde Poppe gjort opp alle krav med SAKSØKTE. At SAKSØKTE ikke hadde noe krav verken mot Poppe eller boet, bekreftes av det faktum at SAKSØKTE aldri reiste noe krav mot Poppe før konkursen, samt at SAKSØKTE heller aldri senere meldte noe krav i boet. Vi kan altså slå fast at det ikke forelå noe uoppgjort mellom Poppe og SAKSØKTE da Poppe begjærte oppbud 19. august 2011. Sagt med andre ord; På tidspunktet for Poppes konkurs hadde SAKSØKTE ingen krav mot selskapet eller boet. Til tross for dette hevder SAKSØKTE at man har fått seg overdratt eiendeler fra boet, hvilket med nødvendighet må bety at SAKSØKTE må ha hatt et krav mot Poppe og boet, hvilket altså ikke eksisterer. Allerede her har vi nok informasjon til å kunne slå fast at det ikke finnes verken faktisk eller juridisk grunnlag for SAKSØKTEs tvangsfølgelse mot meg.

3.2 SAKSØKTE forfølger omkostningskravet på boets vegne – PERIODE II

Da SAKSØKTE den 17. oktober 2011 ble kjent med Poppes konkurs, fortsatte SAKSØKTE å forfølge Poppes angivelige omkostningskrav mot meg – denne gang på det uvitende boets vegne, og i dets navn. Det var altså blitt foretatt et sceneskifte. Problemet med denne historien – at boet skal ha engasjert SAKSØKTE for å forfølge kravet – er mangeartet, bl.a. at boet ikke var kjent med kravet, ei heller med SAKSØKTE eller hva SAKSØKTE drev med før etter en telefonoppringning fra SAKSØKTE på morgenen 26. januar 2012.⁹ Videre møter denne fantasifulle påstanden motstand i SAKSØKTEs senere påstander om at kravet alltid har vært SAKSØKTEs, dette da det er SAKSØKTE og ikke Poppe som hadde krav på omkostningene.

For ordens skyld understreker jeg her at det er Poppe som har vært part i de saker Poppe har fått seg tilkjent saksomkostninger. Dette går greit frem av rettsavgjørelsene. SAKSØKTE har på sin side kun opptrådt som Poppes prosessfullmektig, ikke som part, hvilket det heller ikke var noen grunn til. SAKSØKTE har fått dekket sine honorarkrav etter hvert som de har forfalt. SAKSØKTE har altså fått dekket sine utgifter løpende, og har følgelig ingen rett til ytterligere honorarer. I og med at SAKSØKTE med sin argumentasjon om at man har krav på saksomkostningskravet hjemlet i tvl § 20-10, dermed hevder det motsatte, står vi overfor et forsøk på å få seg dobbelt betalt, hvilket subsumeres under forsøk på straffbart bedrageri. Å benytte rettsvesenet til slike foretagender er også straffbart jf bl.a. dl kapittel 10.

Enda større blir problemet med denne falske fremstillingen idet boet – da det først ble gjort kjent med SAKSØKTE og at SAKSØKTE drev og representerte boet for domstolene uten fullmakt og uten engasjement – understreket at; **1)** kravet var verdiløst; **2)** at det ikke ønsket å forfølge kravet; og **3)** at det ikke hadde midler til å forfølge kravet.¹⁰ Mot denne bakgrunn kan vi slå fast at det er absolutt helt usannsynlig at boet skulle ha engasjert SAKSØKTE og deretter utstyrt SAKSØKTE med prosessfullmakt.¹¹ SAKSØKTE har følgelig gjort seg skyldig i grovt prosessbedrageri ved å føre saker for domstolene – over en periode på mer enn 6 måneder – i navnet til det uvitende konkursbo.

⁹ Se mer om dette under pkt. 2.3 ovenfor.

¹⁰ Se Bilag nr. 16 ovenfor

¹¹ Jeg nevner allerede her at boet bekrefter i sin Årsredegjørelse til Oslo byfogdembete av 30. august 2012 at ingen eiendeler er blitt overdratt til SAKSØKTE. Se også note 6 ovenfor.

Det foreligger for øvrig ingen dokumentasjon på at SAKSØKTE har krevd boet for honorarer for den tiden SAKSØKTE representerte det uvitende boet. Dersom SAKSØKTE likevel skulle ha gjort dette – SAKSØKTE hevder jo hårdnakket å ha representert boet i en rekke saker frem til midten av 2012, noe de selvsagt ikke har gjort gratis, jf advokatfirmaets vilkår nevnt i note nr. 8 ovenfor – vil en fremleggelse av et slikt krav måtte anses som forsøk på grovt bedrageri.

Vi må mot denne bakgrunn kunne legge til grunn at da bostyrer, den 26. januar 2012, ble informert av SAKSØKTE om SAKSØKTES prosess i det uvitende boets navn, var både Poppe så vel som boet gjeldfrie for så vidt gjelder SAKSØKTE. Alt som på lovlig vis var blitt fakturert og krevd inn av SAKSØKTE, var også blitt gjort opp. Sagt med andre ord forelå det på dette tidspunkt intet økonomisk (uoppgjort) forhold mellom SAKSØKTE og Poppe/boet.

3.3 SAKSØKTE forfølger omkostningskravet på egne vegne – PERIODE III

Senere hen, nærmere bestemt 26. januar 2012, da SAKSØKTE forstod at denne ulovlige aktivitet – representasjon av en uvitende klient – ville bli avslørt og følgelig ikke ville kunne fortsette, bestemte SAKSØKTE seg for at det lureste nå var å anføre at kravet var overtatt fra boet. Altså; at SAKSØKTE fra og med 26. januar 2012 var rette eier av hva som frem til denne dato angivelig hadde vært i boets eie.¹² Denne påstanden er SAKSØKTEs "dødsdom", og helt avgjørende i saken. En slik påstand forutsetter nemlig at SAKSØKTE hadde et gyldig krav mot Poppe og deretter mot boet. Noe slikt krav har aldri vært nevnt eller påberopt, og SAKSØKTE har da heller ikke meldt noe krav i boet. Dersom vi skal følge SAKSØKTES påstand om at de besitter dette kravet og at de har fått dette overdratt seg på lovlig vis, så mangler altså grunnlaget: Hvorfor skulle boet overdra noe som helst til et advokatfirma som ikke har gjort noe krav gjeldende i boet og som for øvrig ikke er kreditor verken mot boet eller mot konkursdebitor? Og – dersom vi for argumentets skyld forutsetter at SAKSØKTE hadde et krav mot boet – hvorfor skulle boet dekke over kravet/eiendelen og, i stedet for å registrere den, overdra den under bordet til SAKSØKTE? En slik handling vil jo åpenbart være å regne som grovt bounderslag.

Jeg finner det igjen viktig å gjenta at Poppes angivelige krav mot meg er et *omkostningskrav* som av en domstol er blitt tilkjent Poppe, dette som følge av at Poppe hadde pådratt seg utgifter til advokat og hadde betalt det korresponderende honorarkrav til SAKSØKTE. SAKSØKTE hadde altså arbeidet for Poppe, og selvsagt krevd seg betalt i form av honorarer. Poppe hadde betalt SAKSØKTE, og disse utgifter til SAKSØKTE hadde Poppe krav på å få dekket av meg, mente domstolen. Det følger av dette, herunder timelisten i Bilag nr. 1, at Poppe punktlig betalte SAKSØKTEs honorarkrav, og at SAKSØKTE følgelig ikke har noe honorarkrav å gjøre gjeldende mot Poppe eller dets bo. Dette faktum er viktig å ha klart for seg når retten senere hen skal vurdere SAKSØKTES påstand om at Poppes omkostningskrav ble overført til SAKSØKTE med hjemmel i tvl § 20-10.

Det neste retten skal merke seg er at SAKSØKTE, som nevnt ovenfor, aldri reiste eller forfulgte noe honorarkrav mot Poppe. Selv ikke etter at SAKSØKTE ble kjent med Poppes konkurs, meldte SAKSØKTE noe krav i boet. Med den søksmålsiver SAKSØKTE har vist mot meg, er det utelukket at ikke SAKSØKTE ville ha gjort gjeldende og meldt til boet selv den aller minste gjeldspost som man mente at sto uoppgjort hos Poppe. Dette bekrefter at alt var gjort opp mellom SAKSØKTE og Poppe da Poppe begjærte seg selv konkurs 19. august 2011.

---

¹² Jeg gjentar her at boet aldri registrerte kravet/eiendelen. Boet kunne følgelig ikke forvalte over eiendelen, langt mindre gi den til SAKSØKTE.

4. HOVEDPROBLEMET – HAR DET FUNNET STED EN OVERDRAGELSE AV DE OMTVISTEDE OMKOSTNINGSKRAV?¹³

Da er vi kommet tilbake til kjernen i saken, nemlig hvordan – og på hvilket grunnlag – SAKSØKTE mener å ha fått seg overdratt eiendeler fra konkursboet.

Retten skal her merke seg følgende: For å motta, og i ettertid for å kunne rettferdiggjøre mottak av en eiendel fra et konkursbo, må vedkommende først ha presentert seg som kreditor, sannsynliggjort et krav og meldt dette krav i boet. SAKSØKTE har som sagt ikke noe krav å gjøre gjeldende, og har da heller aldri gjort noe krav gjeldende verken mot boet eller mot Poppe, og kan følgelig ikke forklare hvordan boets eiendeler – som altså ikke er registrert og som følgelig ikke kan forvaltes over, enn si transporteres til en tredjeperson som endog ikke har redegjort for noe krav – har havnet i dette advokatfirmaets hender.

Konsekvensene av SAKSØKTEs falske fremstillinger for retten hadde tvunget SAKSØKTE til nye løgner. Nå, mot slutten av januar 2012, hevdet SAKSØKTE altså at man plutselig ikke lenger representerte verken Poppe eller boet, men at man i stedet selv hadde overtatt Poppes krav.¹⁴ I og med at SAKSØKTE ikke hadde noe økonomisk krav å gjøre gjeldende mot verken Poppe eller boet – samt at SAKSØKTE rent faktisk ikke har meldt krav i boet – og følgelig ikke hadde noen rettigheter i konkursboet, valgte SAKSØKTE å dikte opp tre forskjellige overdragelsesgrunnlag, dette altså uten å servere den minste tanke på det forhold at dersom man krever noe så må man også kunne vise frem en hjemmel (grunnlag) for kravet;

- 1. Kravet var stilt til SAKSØKTEs disposisjon av boet;**
- 2. Boet hadde abandonert kravet til fordel for SAKSØKTE; og**
- 3. Kravet var overtatt i medhold av tvl § 20-10.**

Disse tre grunnlagene har SAKSØKTE benyttet seg av – om en annen, og alt etter hvilket behov som har meldt seg – helt frem til i dag. Før vi skal gå nærmere inn på de tre grunnlag, ber jeg retten om å fokusere på det faktum at verken Poppe eller boet på noe tidspunkt har vært i gjeld til SAKSØKTE, hvilket forblir et uløselig problem for SAKSØKTE. SAKSØKTE har følgelig aldri stått i noe kreditorposisjon overfor Poppe eller boet, og har derved heller aldri hatt krav på utbetalinger av noe slag, verken fra boet, Poppe eller meg. En overdragelse fra boet til SAKSØKTE er følgelig utelukket.

Alle de tre grunnlag svikter, og jeg skal her kort forklare hvorfor:

Ad 1. Boet registrerte aldri det krav som SAKSØKTE hevder at Poppe hadde mot meg. Bostyrer er forpliktet til å registrere alle eiendeler, jf kkl § 80. I og med at boet ikke har registrert dette kravet/denne eiendelen, så vil en overdragelse av et slikt uregistrert krav, som derved ikke hører til bomassen, anses som bounndragelse, og følgelig – dersom vi for øvelsens skyld legger til grunn at så har skjedd – være straffbar. Mot denne bakgrunn – men da under den forutsetning at bostyrer har holdt seg innenfor lovens grenser – er det åpenbart at boet ikke har stilt dette kravet til SAKSØKTEs disposisjon. Det fantes nemlig ingen grunn for en slik handling. For øvrig; *å stille noe til disposisjon* kan bety "å låne bort", men kan selvsagt ikke sidestilles med eiendomsoverdragelse, slik SAKSØKTE legger til grunn.

---

¹³ Se for øvrig note 6 ovenfor.

¹⁴ Her kan det være nyttig å nevne at SAKSØKTE i sitt brev til Asker og Bærum tingrett av 27. august 2012 erklærer å ha hatt prosessfullmakt fra boet så sent som 30. mars 2012, hvilket med nødvendighet betyr at intet ble overdratt ved advokat Grønneruds brev av 26. januar 2012.

Det er viktig å igjen minne om at SAKSØKTE aldri meldte noe krav i boet verken mot Poppe eller som massekrav. At boet likevel – til tross for at eiendelen ikke engang ble registrert og til tross for at det ikke er meldt inn krav fra SAKSØKTE – angivelig skal ha overdratt eller på annen måte stilt til SAKSØKTEs disposisjon en slik uregistrert eiendel, angivelig verdt nærmere en kvart million kroner, peker klart i retning av bounndragelse, økonomisk utroskap og korrupsjon.

Ad 2. Selv om vi skulle forutsette at SAKSØKTE *hadde* et rettmessig krav mot boet, ville det likevel ikke være mulig for boet å abandonere eiendeler til SAKSØKTE. For det første: En eiendel som ikke er beslaglagt kan selvsagt ikke abandoneres. For å si det litt populært; man kan ikke slippe luften ut av en ballong som ikke er blåst opp. For det annet: En abandonering under konkurs er ensbetydende med *frigivelse* av allerede beslaglagt og registrert eiendel. Et beslag er ikke i seg selv en eiendomsovergang slik dog SAKSØKTE legger til grunn, men en rådhetsinnskrenking gjeldende for eieren av den beslaglagte eiendel. Når en eiendel frigis ved abandonering vil selskapet – i dette tilfellet, styret – få tilbake rådigheten, en rådighet som selvsagt vil være begrenset av kreditorenes interesser, her Sandnes Sparebank, som har førsteprioritet for sitt krav på ca 8 millioner kroner.

En abandonering/frigivelse er ikke og kan aldri bli en eiendomsoverdragelse til tredjemann; her SAKSØKTE, men det er nettopp dette SAKSØKTE hevder. Men, selv om SAKSØKTE hadde hatt et gyldig krav mot boet eller Poppe, og at dette kravet var blitt meldt til bostyrer, vil en slik "*abandoneringseiendomsoverdragelse*" uansett ikke kunne finne sted, dette da boet – som nevnt – fremdeles ikke har registrert kravet/eiendelen som hevdes å ha blitt abandonert. Et uregistrert krav hører ikke til boets masse, med den følge at bostyrer ikke kan forvalte over det. Gjør han det, begår han samtidig underslag av betrodde midler. Kravet/eiendelen må først registreres, jf kkl § 80, første ledd, hvilket er en enkel affære som dog ikke har funnet sted. Abandonering er altså utelukket uansett hvilke juridiske eller ujuridiske regler man legger til grunn.

Ad 3. En overdragelse hjemlet i tvl § 20-10 forutsetter at det eksisterer et lovlig uoppgjort honorarkrav, altså at SAKSØKTE har inngått oppdragskontrakt med boet og Poppe, hvoretter sistnevnte ikke har gjort opp for de honorarkrav SAKSØKTE måtte ha sendt dem, og at honorarkravene er blitt misligholdt. Idet det er avklart; **1)** at Poppe har gjort opp for seg; **2)** at SAKSØKTE ikke har forfulgt Poppe for slike krav; **3)** at SAKSØKTE ikke har meldt krav i boet; og **4)** at boet aldri engasjerte SAKSØKTE, kan vi slå fast at det ikke eksisterer noe faktisk eller rettslig grunnlag for SAKSØKTE til å kunne benytte tvisteloven § 20-10. For å si det enkelt: SAKSØKTE har fått dekket sine honorarkrav, og skulle da være fornøyd. Å fremme disse honorarkravene på ny – denne gangen rettet mot meg og i den hensikt å få seg overdratt eiendeler fra boet som man ellers ikke ville ha hatt adgang til – vil være å anse som forsøk på bedrageri. En overdragelse fra bostyrer til SAKSØKTE i medhold av tvl § 20-10, har følgelig ikke funnet sted, og kan heller ikke på lovlig vis ha funnet sted.

4.1 Foreløpig konklusjon

Vi kan nå med 100 % sikkerhet slå fast at SAKSØKTE ikke hadde og heller ikke har noe krav verken mot boet eller mot Poppe. SAKSØKTE hadde følgelig ingen rett på å få seg overdratt eiendeler fra boet. Ethvert forsøk fra SAKSØKTE på å gjøre krav gjeldende på basis av Poppes angivelige omkostningskrav mot meg, vil være å anse som et forsøk på prosessbedrag.

5. SAKSØKTES PROBLEM – ET TVEEGGET SVERD

Objektivt sett – og dette er også viktig å forstå – har SAKSØKTE blitt tvunget til å blande sammen to rettslige forhold og to roller i sin forfølgelse av meg: **1)** Poppes angivelige

krav mot meg (SAKSØKTEs rolle som prosessfullmektig); og **2)** SAKSØKTEs ikke-eksisterende krav mot Poppe (SAKSØKTEs rolle som rettighetshaver i boet).

Under denne langvarige tvangsprosess har SAKSØKTE noen ganger hevdet at jeg må gjøre opp for meg overfor Poppe og boet, jf nr. 1 ovenfor, mens andre ganger hevder SAKSØKTE at SAKSØKTE har krav på å få seg tilkjent saksomkostninger utbetalt direkte til seg selv, fra meg, jf nr. 2 ovenfor.

Nr. 1 ovenfor er et rettsforhold mellom Poppe og meg, og er SAKSØKTE helt uvedkommende (SAKSØKTE har jo fått seg betalt for de påberopte og tilkjente omkostninger), mens nr. 2 ovenfor er et rettsforhold mellom SAKSØKTE og Poppe, og er følgelig meg uvedkommende.

Når SAKSØKTE etter hvert forstod at det ikke lenger ville nytte å føre sak på Poppes og boets vegne, endret SAKSØKTE kurs og valgte å føre saken på egne vegne, angivelig med Poppes krav i hånd. Og det er altså her, som nevnt flere ganger ovenfor, at SAKSØKTE møter sitt endelikt, for skal SAKSØKTE kunne overta eiendeler fra boet så må SAKSØKTE ha et gyldig krav mot boet, og *det* har SAKSØKTE aldri hatt.

6. FORELDELSE

Selv om det virkelig skulle være slik at Poppe ikke har gjort opp for et eneste av de honorarkrav som SAKSØKTE måtte ha oversendt med månedlig presisjon, og at timelisten av 6. juni 2009 er et falsum, så vil alle disse kravene være foreldet i dag. Foreldelsesfristen på disse krav er 3 år, jf foreldelsesloven § 2. SAKSØKTE er selvsagt forpliktet til å gjøre sine krav gjeldende overfor sin klient/debitor. Dersom SAKSØKTE svikter her, vil kravene foreldes på vanlig måte, jf foreldelsesloven § 3, annet ledd. Foreldelsesfristen begynner altså å løpe fra misligholdet inntreffer, og fristen løper ufortrødent i tre år. Krav som oppsto 31. januar 2007, vil følgelig være foreldet 31. januar 2010. Krav som måtte ha oppstått i 2010 vil være foreldet i 2013.

SAKSØKTE kan altså ikke uten videre hoppe på boets angivelige krav mot meg, uten først å få avklart hvorvidt vilkårene for å gjøre denne hjemmelen gjeldende mot boet er oppfylt. Idet SAKSØKTE påberoper seg denne hjemmel – altså; tvisteloven § 20-10 – hevder SAKSØKTE samtidig at man besitter uoppgjorte honorarkrav mot Poppe, og at Poppe må gjøre opp for seg, dette ved å overdra tilkjente omkostningskrav mot meg. SAKSØKTE har til tross for dette ikke forfulgt noen krav mot Poppe, og SAKSØKTE har da heller ikke meldt et eneste krav i boet, verken før eller etter at meldefristen gikk ut, dette med den følge at foreldelsesfristen ikke har sluttet sitt løp, jf foreldelsesloven § 18, annet ledd. Dette betyr i all enkelthet at alle SAKSØKTEs krav mot Poppe, og som har oppstått 8. september 2011 eller tidligere (hvilket med nødvendighet betyr ALLE krav), i dag vil være foreldet, med den følge at SAKSØKTE ikke har noen rett til å få seg overdratt eiendeler fra boet hjemlet i tvl § 20-10 (selv om kravet mot boet og Poppe skulle ha vært gyldig), hvilket i seg selv har til følge at SAKSØKTE ikke kan forfølge meg da kravene som man anfører at tvl § 20-10 skal sikre, er foreldet.

7. ERSTATNING

SAKSØKTE skal erstatte mitt tap som følge av ulovlig tvangsforfølgelse. Jeg lar dog erstatningskravet (utmålingen) utstå til det foreligger rettskraftig dom i herværende sak.

8. AVSLUTTENDE KOMMENTARER

Det følger av det som er sagt ovenfor at SAKSØKTE – uansett argumentasjon og grunnlag – ikke besitter noe krav mot meg. Idet SAKSØKTE uten hjemmel og uten grunnlag like fullt forfølger meg, krever jeg dom for at SAKSØKTE ikke er kreditor for disse krav og heller ikke har rettslig interesse i å forfølge de nevnte krav.

Avslutningsvis legger jeg til at SAKSØKTES prosess mot meg har ført til en rekke rettsavgjørelser hvor domstolene har tatt SAKSØKTES påstander til følge. Problemet med disse avgjørelsene er at domstolene aldri har prøvet rettsgrunnlaget for tvangspågangen. De har bare forutsatt at SAKSØKTE har overtatt kravet på lovlig vis. I disse prosessene har SAKSØKTE blitt tilkjent omkring en halv million kroner i saksomkostninger. Disse omkostningene må SAKSØKTE selv dekke, dette da SAKSØKTE har ført prosess vel vitende at man ikke hadde rettslig interesse i å føre tvangssakene mot meg.

9. PÅSTAND

Med alle forbehold nedlegges følgende påstand:

1. Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS har ikke overtatt og er heller ikke rettmessig eier av Poppe & Co Eiendomsmegling AS' angivelige krav mot meg (herunder utleggspant), krav som dannet tvangsgrunnlag for Asker og Bærum tingretts beslutning av 15. august 2011 om å ta til følge Poppe & Co Eiendomsmegling AS' begjæring om tvangssalg.
2. Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS har ikke rettslig interesse i å forfølge Karina Hyggen Amland for krav knyttet til påstandens pkt. 1.
3. Erstatningskravet mot Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS utstår til det foreligger rettskraftig dom i herværende sak.
4. Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS dømmes til å betale sakens omkostninger, herunder rettsgebyr for behandling, samt fire rettsgebyr for utarbeidelse av forliksklagen, jf tvl § 6-13, litra a og d.

Fraværdom begjæres dersom innklagede ikke inngir tilsvarende, jf tvl § 6-4, tredje ledd, eller ikke møter, jf tvl § 6-6, tredje ledd, annet pkt.

Forliksklagen er utarbeidet i fire eksemplarer, hvorav tre er oversendt Oslo forliksråd.

Med hilsen

Karina Hyggen Amland